

Τὸ πρόσωπόν τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐταράχθη.

«Θὰ τὸ ἐξοδέω, φοβοῦμαι, ὡς νερόν,» εἶπε.

«Καὶ ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι,» παρετήρησεν ὁ ἐκτελεστής.

«Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ μὴ δώσωμεν τὰ χρήματα εἰς τὰς χεῖράς του; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του.

Ῥεϊνόρου με βλέμμα ἀπελπιστικόν «τίνα χρῆσιν ἔχῃ ἀμὴν τόσων πολλῶν χρημάτων;»

«Ὅχι καλὴν βεβαίως χάριν,» ἀπήντησεν ὁ κύριος Χάρδης.

«Μὴ τῷ τὰ δίδῃτε,» εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μετὰ πολλῆς συγκινήσεως.

Ὁ πλάνης Ἰταλός. (Ἰδὲ σελ. 135).

«Ὅχι, νομίζω,» ἀπεκρίθη. Οἱ ὅροι τῆς διαθήκης εἶναι ὠρισμένοι. Ἔρχομαι τώρα νὰ σὰς ἀναφέρω, ὅτι αὐτὸς χρειάζεται πέντε χιλιάδας ταλλήρων σήμερον, καὶ βιάζεται πολὺ νὰ τὰ λάβῃ.»

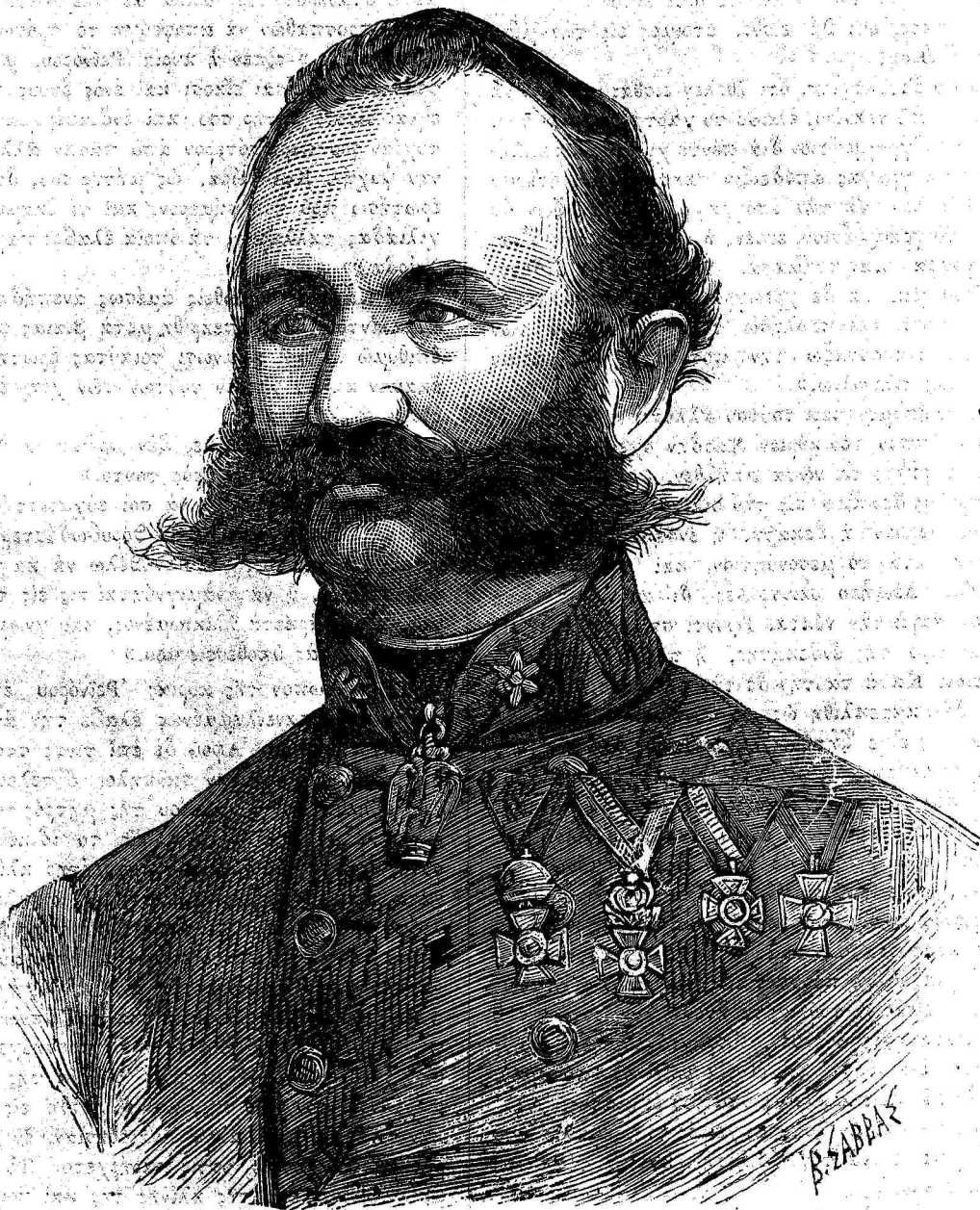
«Πέντε χιλιάδας ταλλήρων!» ἐξερώνησεν ἡ κυρία

«Θὰ ἦναι ἀσυγχώρητος προσβολή,» εἶπεν ὁ ἐκτελεστής, «φέρουσα εἰς ῥῆξιν ἡμᾶς, καὶ καταστρέφουσα πᾶσαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροήν μου εἰς τὸ μέλλον. Εἶναι καλὸν νὰ διακινδυνεύσωμεν τοῦτο τὸ μέσον;»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου κατέστη ἐτι

μᾶλλον τεθλιμμένον. «Βλέπω, βλέπω,» ἀπήντησε, συστρέφουσα τὰς χεῖρας ἐν νευρική ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ. «Καὶ ἂν ἡ ἐπιρροή σας ἀπολεσθῇ, οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει ὑπὲρ αὐτοῦ. Δὲν θὰ στέργῃ νὰ ἀκούσῃ οὐδεμίαν λέξιν ἐπιπληκτικὴν, ἢ συμβουλὴν παρ' ἐμοῦ. Ὡ! ἐπεθύμουν μυριάκις νὰ ἀπέθνησκεν ὁ πατὴρ του πτωχός.»

«Κάμετε ὅπως στοχάζεσθε καλλίτερον,» ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ρεῖνόρου, ἐνῷ ἔρρεον τὰ δάκρυα ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν της, «ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ τὸν προσβάλητε· ἡ μόνη μου ἐλπίς εἶναι εἰς ὑμᾶς. Ὅταν ἡ ἐπιρροή σας ἀπολεσθῇ, αὐτὸς εἶναι χαμένος.» Καὶ τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς μητρὸς ἔτρεμεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς πάλης τῶν αἰσθημάτων της.

Ο ΦΙΑΠΠΟΒΙΤΣ. Ἀρχηστράτηγος τοῦ ἐν Βοσνίᾳ Αὐστριακοῦ στρατοῦ.

«Θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸ παιδίον, εἶμαι βέβαιος, «εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης.» Ἀλλὰ τώρα πρόκειται περὶ τοῦ ἂν πρέπη νὰ δώσω εἰς αὐτὸν τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ζητεῖ; Ταῦτα εἶναι ἰδικά του δικαιωματικῶς, καὶ ἂν τὰ κρατήσω τώρα, τοῦτο δὲν θέλει διαρκέσει ἐπὶ πολὺ.»

Κατὰ τὴν μίαν ὥραν ἀκριβῶς ὁ Κάρολος Ρεῖνόρου μετέβη εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Χάρδη, ὅστις ἐλυπήθη ἰδὼν αὐτὸν, σχεδὸν μεθυσμένον.

«Θὰ λάβω ταῦτα τὰ χρήματα,» εἶπε μὲ τρόπον ἀνθρώπου περιμένοντος ἄμεσον συγκατάθεσιν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του.

«Θά μοι ἦτο καλλίτερον νὰ μετρήσω τὰ χρήματα αὐρίον,» εἶπεν ὁ κύριος Χάρδης, μὲ τρόπον γλυκύν καὶ φιλικόν.

«Δύνασθε νὰ περάσητε χωρὶς αὐτὰ μέχρι τῆς αὐρίον;»

«Δὲν σᾶς εἶπον, ὅτι τὰ χρειάζομαι σήμερον;» καὶ ὁ νέος ἔδειξεν ἀγανάκτησιν τινα.

«Ναί, Κάρολε.»

«Λοιπὸν, κύριε, ἐνόουν καλῶς ὅ,τι εἶπον.»

«Μοι εἶπατε, ὅτι θὰ εἴσθε, ἔτοιμος εἰς τὴν μίαν ὥραν καὶ ἦλθον.»

Βλέπων ὁ ἐκτελεστής, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι μάταιον νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ νεανίου, ἔλαβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ συνέταξε γραμματίον διὰ πέντε χιλιάδας ταλλήρων. Ἐπειτα γράφας ἀπόδειξιν τακτικὴν, ἐπρότεινεν εἰς τὸν Κάρολον νὰ τὴν ὑπογράψῃ. Ἐγχειρίζων δὲ εἰς αὐτὸν τὸ γραμματίον, εἶπεν, ἡ περιουσία σας εἶναι εἰς χρεώγραφα καὶ κτήματα. Τὰ κτήματα διδουσι καλὸν εἰσόδημα, τὰ δὲ χρεώγραφα εἶναι ἀσφαλέστατα ἐν τῇ ἀγορᾷ. Θὰ πωλήσω τινὰ ἐκ τούτων τῶν χρεωγράφων ἵνα συναῶ τὴν ποσότητα, τὴν ὁποίαν τώρα θὰ σᾶς πληρώω.»

«Θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τούτου ἄλλοτε», εἶπεν ὁ Κάρολος, διακόπτων τὸν κύριον Χάρδην σχεδὸν ἀποτόμως, καὶ στρέψας τὰ νῦτα ἀπῆλθεν.

Ὁ Κάρολος δὲν ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ τεύου. Ἦλθεν ἡ δεκάτη, ἡ ἐνδεκάτη, ἡ δωδεκάτη, μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἀκόμη αὐτὸς ἦτον ἀπών. Δὲν ἦτο καινοφανὲς δι' αὐτὸν νὰ μείνῃ ἔξω τόσον ἀργὰ τὴν νύκτα. Τῶνόντι σπάνίως ἦτον εἰς τὴν οἰκίαν πρὸ τῆς ἐνδεκάτης, ἢ τῆς μιᾶς μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Κατὰ ταύτην δὲ τὴν περίστασιν ἡ κυρία Ρεϊνόρου δὲν κντεκλίθη ὡς τὸ συνήθες. Γινώσκουσα ὅτι ὁ υἱὸς τῆς εἶχε ζητήσει καὶ πιθανῶς λάβει πέντε χιλιάδας ταλλήρων, εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπαυθῇ χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ. Πρὸ πολλοῦ πάντες οἱ τοῦ οἴκου, ἐκτὸς τοῦ υἱοῦ τῆς, ἐκοιμῶντο βαθύς, αὐτὴ δὲ ἐκάλυπτο ἀνυπομόνως περιμένουσα, ἢ περιεπάτει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, μετὰ τεταραγμένου πνεύματος, καὶ βαρυαλγούσης καρδίας, ἢ ἵστατο κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀκροαζομένη προσεκτικῶς τὸν ἦχον τῶν γνωστῶν αὐτῇ βημάτων του· αὕτη ἦτον ἡ λυπηροτέρα νύξ ἐξ ὧν αὐτὴ ποτε διήλθεν. Ἐφραντάζετο, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἵστατο εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς ὀρυμνικοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκινδύνευε νὰ παρατυρῇ ὑπὸ τοῦ βεύματος. Ἀλλ' ὅσον ἀδύνατοι καὶ ἂν ἦσαν αἱ χεῖρές τῆς, ἐφραντάζετο ὅτι αὐτὴ ὤφειλε νὰ τὸν ἀρπάξῃ, καὶ νὰ τὸν σώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου.

Ἦσαν σχεδὸν δύο ὥραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅτε ὁ Κάρολος ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Εἰσῆλθε δὲ ἀνοιξάς δι' ἰδίας κλειδῶς, καὶ ἀνέβη τὰς κλίμακας· ἐνθ' ὅτε διήρχετο τοῦ δωματίου τῆς μητρός του, αὐτὴ ἀνοίξατα τὴν θύραν, ἐστάθη ἑμπροσθέν του.

«Ἦλθες, πολὺ ἀργά, υἱέ μου,» εἶπε, μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ σοβαρᾶς. Αὐτὸς προσεκύνησε νὰ περάσῃ ἀλλ' αὐτὴ θέτασεν τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

«Ἐλθέ,» τὸν εἶπε, «εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔχω τι νὰ σὲ εἰπῶ.»

Ὁ νέος ἠκολούθησε τὴν μητέρα του, ἐπιστρέφουσαν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, ἥτις οὐράσα αὐτὸν εἰς ἀνάκλιντρον, ἐκάθησε πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐκύτταζε προσεκτικῶς τὸ πρόσωπόν του, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ ἰσχυροῦ φωτός τοῦ δωματίου τῆς· οὗτος ὁμως δὲν τὴν ἔβλεπε μετὰ σταθερότητος, ἀλλὰ μὲ βλέμματα περιπλανώμενα, προσπαθὼν νὰ ἀποφεύγῃ τὸ πρόσωπόν τῆς.

«Κάρολε,» εἶπεν ἡ κυρία Ρεϊνόρου, μὲ τρόπον ἐκφραστικόν, «εἶσαι εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἔτους σήμερον, ἀλλ' εἶμαι εἰσέτι μήτηρ σου, καὶ ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν εὐτυχίαν σου περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἀνθρωπίνην ψυχὴν. Καὶ τώρα, ὡς μήτηρ σου, δύναμαι νὰ σὲ ἐρωτήσω πῶς ἦτο σήμερον, καὶ τί ἔκαμες τὰς πέντε χιλιάδας ταλλήρων, τὰ ὅποια ἔλαβες παρὰ τοῦ κυρίου Χάρδης;»

Ὁ Κάρολος θυμωθεὶς ἀμέσως ἀνεπήδησεν ἀπὸ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἀπεκρίθη μετὰ βιαίας φωνῆς: «Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μοι κάμνωσι τοιαύτας ἐρωτήσεις, μήτηρ! ἔκαμον καλὴν χρῆσιν τούτων τῶν χρημάτων, τὰ διέθεσα πολὺ καλᾶ.»

«Διὰ τοῦτο, Κάρολε, δὲν πρέπει νὰ διστάζῃς, ἵνα μὲ εὐχαριστήσῃς ὡς πρὸς τοῦτο.»

«Ὀλίγον μὲ μέλλει νὰ σοὶ εὐχαριστήσω, ἀπεκρίθη ὁ νέος, τραχύτερον καὶ θορυβωδέστερον, μάθε δὲ ἀπαξ διὰ πάντα, ὅτι δὲν θέλω νὰ κατηγώμαι ἢ νὰ διδάσκωμαι, ἢ νὰ ἀναμιγνύηται τις εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, εἶμαι ἄρκετὰ ἡλικιωμένος, καὶ γνωρίζω νὰ διευθύνω ἐγὼ τὰς ὑποθέσεις μου.»

Τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας Ρεϊνόρου ἐγένετο πολὺ ὠχρόν καὶ ἐπανειλημμένως ἔλαβε τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ὡς ἂν ἐπνίγετο. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ τινας στιγμὰς, ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἔμειναν σιωπηλοὶ, ὁ τελευταῖος ἐγερεθεὶς ἐξῆλθε, τοῦ δωματίου τῆς μητρός του, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, καὶ μετέβη εἰς τὸ ἰδικόν του. Ἀμα οὗτος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἡ μήτηρ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν μὲ τὰς χεῖράς τῆς. Μία ὥρα παρήλθε καὶ αὐτὴ ἐκεῖτο εἰσέτι εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, ὡς ἂν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο ἐμπλεὺς φόβου καὶ ὀδύνης ἐνεκα τοῦ ὑπνωτικοῦ ἐκείνου ποτοῦ. Μαρτυρῶς τρόπον τινα προσήυχετο ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ τῆς, ὥς οὐ ἡ μεγάλη πικρία τῆς ἀγωνίας τῆς παρέλυσεν τὸν νουν τῆς, καὶ ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολικὴν τινα καὶ καρδιαγῆ ἀναισθησίαν, ἐν ᾗ μόλις παρητήρει τὸν χρόνον, ὅστις παρήρχετο. Τὸ πρῶτ' εὐρεθὴ ἐξήπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ κοιμωμένη.

Ὅτε ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς συννητήθησαν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ προγεύματος, μεγάλη διάστασις καὶ προθύλαξις ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν, ἥν ἡ μὲν κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθει νὰ διὰρρήξῃ, ὁ δὲ Κάρολος διετήρει σταθερῶς. Οὗτος ἦτο τώρα ἀνὴρ κατόχος περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ μεταχειρίζηται ὅπως ἡ κρίσις καὶ ἡ κλῆσις τῷ ὑπηγόρευον, διὰ τοῦτο δὲν ἤθελε ἀναμιγνύηται οὐδεὶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του, τοῦδ' αὐτὴ ἡ

μήτηρ του. Ἡ κυρία Ρεϊνόρου προσεπάθει νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ὀμιλίαν τῆς χθεςινῆς νυκτός, ἀλλ' αὐτὸς προσεποιεῖτο, ὅτι δὲν ἐνόει, καὶ ὅταν αὐτὴ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ ἀντικειμένου, τὴν διέκαψεν ἀμέσως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κάρολος Ρεϊνόρου ἤρξατο τοῦ βίου του, λαβὼν τὸ ἐξ ἐξήκοντα χιλιάδων ταλλήρων κληροδότημά του.

Πολλοὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς εὐτυχέστατον γένον. Ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀληθές ἢ ὄχι, τὰ ἐπόμενα δέλουσι τὸ ἀποδείξει.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Ο ΠΛΑΝΗΣ ΙΤΑΛΟΣ

ΚΡΟΥΩΝ τὸ ὄργανον πρὸς τέρψιν περιφέρεται ζητῶν ἐλεημοσύνην. Οἱ παῖδες θεῶνται ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ λαμβάνουσιν συμπάθειαν δι' αὐτόν, λέγοντες τίς οἶδε εἴαν οὗτος, θεωρῶν ἡμᾶς μετ' ἀγάπης, δὲν ἀναμνησκειται ἴσως, τῶν ἰδίων του τέκνων. Καὶ συμβούλιον λαβόντες κατέθεσαν τὸ δεκάλεπτον ὅπερ ἕκαστος εἶχεν καὶ τὸ ἔδωκαν εἰς αὐτόν.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Υπὸ τίνα ἐποψιν ἐξετάζεται ἐνταῦθα ὁ ἀλεκτωρ. — Διάφοροι αὐτοῦ παρὰ διαφόροις λαοῖς ὀνομασίαι. — Ἡ Τάναγρα πόλις ἀλεκτόρων. — Πόθεν γίνεται ἡ λέξις ἀλεκτωρ. — Διὰ τὸ ὅτι ὁ ἀλεκτωρ ἐξ ὄντος λογικοῦ μετεμορφώθη εἰς τὸ ὁμώνυμον πτηνόν.

ΔΕΝ πρόκειται νὰ πραγματευθῶμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ ἀλεκτορος ὑπὸ φυσιολογικὴν ἐποψιν. Διότι τίς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζει τὸ ὄραϊον καὶ ὑπερήφανον καὶ γενναῖον κατοικίδιον πτηνόν, τὸν ἀλεκτορα; Ποῖος ἐξ ὑμῶν δὲν ἐθεώρησε μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ἐστεμμένην αὐτοῦ κεφαλὴν, τοὺς πυρῶδεις ὀφθαλμούς του, τὸ θαρραλέον ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ τὴν ἐμφυτον αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀγῶνας ὁρμήν; Τίς δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλην αὐτοῦ φροντίδα καὶ μέριμναν ὑπὲρ τῶν ἀλεκτοριδῶν, τὰς ὁποίας ὁδηγεῖ, ὑπερασπίζεται, προσκαλεῖ, ἀπειλεῖ καὶ ἀπομακρυνόμενος ἀναζητεῖ; Δὲν πρόκει-

ται λοιπὸν νὰ περιγράψωμεν τοῦ σουλτάνου τούτου τῶν ὀρνιθῶν τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀλλὰ πρόκειται νὰ διαλάβωμεν α) περὶ τῶν διαφόρων αὐτοῦ ὀνομασιῶν παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ πῶς ἐξ ὄντος λογικοῦ ἐγένετο πτηνόν. β) πόθεν ἦλθον οἱ ἀλέκτορες εἰς τὴν Εὐρώπην. γ) τίνας σύμβολον ἦτο παρ' Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις καὶ πῶς θεωρεῖται καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ δ) πόθεν εἰσέχθη ἡ συνήθεια τοῦ τιθέναι ἀλεκτορας ἐπὶ τῶν κωδωνοστασιῶν, πύργων καὶ δημοσίων οἰκοδομῶν. Περὶ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν πρόκειται νὰ διαλάβωμεν.

Α.

Αἱ διάφοροι παρὰ διαφόροις λαοῖς ὀνομασίαι τοῦ ἀλεκτορος εἰνὲ κυρίως ὀνοματοπεποιημέναι, ἐδόθησαν δηλ. ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ κο-κο-κο, δι' ἧς συνήθως καλεῖ τὰς ὀρνίθας ἢ ἀλεκτορίδας. Οὕτως οἱ Γάλλοι ὀνομαζοῦσιν αὐτὸν *cocq*, οἱ Ἀγγλοὶ *cock* ἐπίσης, οἱ Ἄλβανοι *cocosteh* καὶ ἡμεῖς καλοῦμεν αὐτὸν κόκορον καὶ κόκοτον. Περίεργον δὲ εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῇ Σανσκριτικῇ λέγεται *kukula*, ἥτις εἶνε καθαρῶς ὀνοματοπεποιημένη. Κατ' ἀποκοπὴν ἡμεῖς ἐσχηματίσαμεν τὸ θηλυκὸν *κότα*, ἐννοοῦντες τὴν ὀρνίθα.

Ἡ λατινικὴ λέξις *gallus*, ἐξ ἧς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἰταλίας ἐσχηματίσθη ἡ *gal*, *gath*, *gallo*, *jul*, *jan*, *galina* καὶ *gallina*, ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐν τῇ σανσκριτικῇ, ἐν ᾗ αἱ λέξεις *gri*, *gar*, *gal* σημαίνουσι τὸ ἄδειν. Ἐκ τῶν λέξεων τούτων ἐσχηματίσθησαν ἄλλαι σανσκριτικαί, ζενδικαί, γερμανικαί, κελτικαί καὶ σλαβικαί δηλοῦσαι τὴν βοήν, τὸν θόρυβον. Ἐκ τῆς σανσκριτικῆς ἔχει τὴν ἀρχὴν καὶ ἡ περσικὴ λέξις *gāl* δηλοῦσα πρὸς τοῖς ἄλλοις τὴν βοήν, τὸν θόρυβον.

Γνωρίζετε, ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ ὑπῆρχε πόλις τις ὀνομαζομένη Τάναγρα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς τοῦ Ἀσωποῦ ποταμοῦ, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐφημίζοντο ἐπὶ φιλοπονίᾳ καὶ εὐεξίᾳ καὶ οἱ ἀλέκτορες αὐτῆς ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ πρὸς τὰς μάχας θάρρος. Ὅθεν ἡ φράσις ὄρις *Ταναγραῖκος*, δηλοῦσα ἀλεκτορα ἀνδρεῖον καὶ μάχιμον. Ἄν καὶ ἡ γνώμη σοφοῦ τινος, τοῦ Βοχάρτου (*Bochart*) δὲν φαίνεται ἡμῖν ὀρθή, ἀναφέρομεν ὅμως αὐτὴν χάριν περιεργίας. Κατ' αὐτὸν ἡ πόλις κατοικήθη ὑπὸ Φοινίκων τὸ πρῶτον καὶ ὀνομάσθη *Tarnegol*, ἐξ ἧς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐσχηματίσθη ἡ Τάναγρα. *Tarne gol*, λέγει, ἐσήμεναι πόλιν ἀλεκτόρων καὶ ὁ Ταναγραῖος ἐλαμβάνετο συνώνυμον τοῦ ἀλεκτορος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ ἀντὶ τοῦ Σαμίου Ταναγραῖος (δηλ. ἀλεκτροῦν) ἀναπέφηνας.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἡ πόλις ἐσήμεναι τόπον λέβητος, χαλκείου, ἀγγείου χάλκινον.

Ἡ λέξις ἀλεκτωρ κατὰ τινὰς μὲν παράγεται ἐκ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ ῥήματος λέγω, τὸ κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι δηλοῦν καὶ σημαίνει ὁ ἀλεκτωρ, τὸ ζῶν ὅπερ δὲν ἀναπαύεται, δὲν κοιμᾶται, τὸ ἀκοιμητον. Κατ' ἄλλους πάλιν ὁ ἀλεκτωρ ἐκλήθη οὕτω, διότι